

logiske Sans jeg selvfølgelig er nødt til at anerkende, men han staar jo nu en Gang som Ordfører for Udvalget. Jeg vilde have været nok saa glad, om den, der i dette Tilfælde stod som Ordfører for Udvalget, havde været det ærede Medlem for Assens (Berntsen), hvis Logik mere gaar i Retning af det gamle Ord: Ligervis som Ulven er et grimmt Dyr, saaledes bør det og os at vandre i et kristeligt Levned.

Formanden: Jeg anser ikke en saadan almindelig Karakterisering af et andet Medlems Kvalifikation for heldig.

Slengerik: Det var egentlig ikke af det ærede Medlem, jeg gav en Karakteristik, det var mere af hans Logik, men jeg skal selvfølgelig holde mig Formandens Ord efterrettelig. — For at begrunde min Opfattelse af Udvalgets Betænkning om denne Sag og for at kunne give et nogenlunde Indtryk af, hvad jeg mener om dette Valg og om Udvalgets Betænkning, vil det være nødvendigt, at jeg ganske kort opholder mig ved Forholdene derovre i Otterup-Kredsen. Som det vil være Medlemmerne bekendt, har der jo siden Valget i 1895 indtil nu i denne Kreds staaet en Kamp mellem de tre forskellige politiske Anskuelser: Venstrereformpartiet, de moderate og Højre. Venstrereformpartiet har haft den Glæde at gaa stærkt frem fra Valg til Valg. I 1895 havde det 200 Stemmer, i 1898 400, i 1901 et godt Stykke over 800 og naaede i 1903, som det ogsaa staar i Betænkningen, 1,069 Stemmer. Man vil deraf kunne forstaa, at Valgagitationen er dreven ret livligt, siden Stemmetallet paa denne Maade er vokset paa vor Side i de faa Aar. Det, der gjorde, at Valgkredsen ved sidste Valg gik over fra Venstrereformpartiets i de moderates Hænder, var ganske simpelt det, at de moderate og Højre her rottede sig sammen mod Venstrereformpartiets Mand, og at der derved blev et Flertal. Der kunde allerede være nogen Grund til at filosofisere over den Maade, hvorpaa de moderate ved denne Lejlighed viste deres Regeringsvenlighedovre i Otterup-Kredsen. De pleje at ville skilte meget stærkt med den her inde paa Rigsdagen, men ovre i Otterup-Kredsen havde de glemte Regeringsvenligheden og stillede en moderat Mand op for at faa udryddet Venstrereformpartiets Mand af Kredsen. (*Berntsen*: Tværtimod!) Ja, jeg ved nok, at fra først af misbilligede nogle det fra moderat Side, idet f. Eks. det moderate Blad derovre tog til Orde mod

Hr. Lohmanns Kandidatur, og der kom en ret stærk Debat frem i Bladene i saa Henseende, under hvilken Hr. Lohmann lod sit Organ „Fyns Tidende“ vide, at naar der var talt om dets Venstresind, maatte det findes i de højere Luftlag, for paa Jorden fandtes det ganske vist ikke. Naar man var saa langt ude mellem de moderate, vil man kunne forstaa, at Valgkampen i selve Kredsen mellem de forskellige Partier har været ret skarp. Naa, Hr. Lohmanns Blad faldt imidlertid til Føje. Da det saa, at Stemningen voksede mellem de moderate og Højre for at faa Hr. Lohmann valgt og faa Mads Larsen fortrængt af Kredsen, slog det om til det rigtige Standpunkt, som Flertallet af dets Abonnenter indtog, og det kunde jo for saa vidt være ganske fornuftigt. Saa kom altsaa den stærke Valgkamp, i hvilken der fra vor Side blev ført alle gode og fornuftige Argumenter i Ilden, medens det fra Modstandernes Side vrимlede af slette og ufornuftige Argumenter — det vil man jo kunne forstaa.

Efter Valgkampen kom man saa til selve Valget. Hvorledes det er foregaaet, maa man nogenlunde have faaet et Indtryk af ved at høre den ærede Ordfører fremføre de Tilfælde fra Betænkningen, som han fremførte for lidt siden; men jeg vil straks sige, at de Uregelmæssigheder, som ere paaviste i Betænkningen, ere selvfølgelig kun en ringe Part af de Uregelmæssigheder, der kunne have fundet Sted. De Uregelmæssigheder, man har faaet fat i ved denne Lejlighed, ere dem, som man har været i Stand til at faa oplyste, men ingen vil vel tvivle om, at naar der foreligger saa mange Uregelmæssigheder, som der findes paavist i Betænkningen, maa der oven i Købet være en Masse, som man ikke er i Stand til at faa oplyst. (Afbrydelse: Det er nu ikke logisk). Det tillader jeg mig nu at gaa ud fra. Jeg føler mig overbevist om, at der er begaaet mange Uregelmæssigheder, som Udvalget ikke har faaet Rede paa, og som man derfor ikke paa nogen Maade har kunnet tage Hensyn til. Noget andet er, at den ærede Ordfører, da han talte om de Uregelmæssigheder, man havde faaet Rede paa, argumenterede paa den Maade, at han tog hver Uregelmæssighed for sig og sagde: Den Uregelmæssighed er ikke tilstrækkelig til at begrunde Valgets Forkastelse, denne heller ikke, og heller ikke den tredie, fjerde, femte og sjette — thi der er jo et Utal af Uregelmæssigheder. (*Ordføreren* [Alfred Christensen]: Der er 12). Den